

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobce: **M. C. H.**, zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2025, čj. 16 A 14/2025-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 13. 5. 2025, č. j. 16 A 14/2025-19. Tímto rozsudkem městský soud zamítl jeho žalobu proti dvěma rozhodnutím žalované. V prvním případě šlo o rozhodnutí ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-47495-3/ČJ-2024-930310-V248, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále také jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 15. 7. 2024, č. j. KRPA-393727-36/ČJ-2022-000022-SV, kterým mu bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve druhém případě pak šlo o rozhodnutí ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-47495-4/ČJ-2024-930310-V248, kterým žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 7. 2024, č. j. KRPA-393727-37/ČJ-2022-000022-SV, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč.

[2] Městský soud konstatoval, že dle úředního záznamu ze dne 9. 12. 2022 se žalobce v tento den dostavil v doprovodu svého právního zástupce ke správnímu orgánu I. stupně za účelem řešení pobytu. Prokázal se cestovním pasem Vietnamu. Nebylo nalezeno žádné povolení k pobytu. Součástí správního spisu bylo dále rozhodnutí správního orgánu I.

stupně ze dne 1. 9. 2021 o uložení povinnosti opustit území členských států EU vydané žalobci a rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2022, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Následně byla stejná povinnost žalobci uložena dne 17. 4. 2022. Městský soud konstatoval, že dále bylo součástí správního spisu rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2022, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 7. 2022, kterým byla žalobci opět uložena povinnost opustit území.

[3] Městský soud ve svém rozsudku vyšel z toho, že žalobce pobývá v ČR od roku 1995, avšak již dlouhodobě bez povolení k pobytu, přičemž opakovaně nerespektoval rozhodnutí o povinnosti území opustit. V minulosti byl opakovaně odsouzen za závažnou trestnou činnost (mj. trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, resp. rozsáhlá a závažná majetková trestná činnost). Z výkonu trestu odnětí svobody byl v roce 2018 podmíněně propuštěn, přičemž zkušební doba byla stanovena do 26. 11. 2024.

[4] Městský soud zohlednil žalobcovo tvrzení o existenci rodinných vazeb v ČR – dvě dospělé děti s českým občanstvím, družka vietnamské národnosti a bratr. Žalobce zároveň namítal, že ve Vietnamu nemá zázemí, a že vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Městský soud vzal v potaz, že správní orgány vycházely i ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, že vycestování do Vietnamu je v případě žalobce možné a bezpečné.

[5] S ohledem na shora uvedené měl městský soud za to, že podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců byly naplněny, neboť žalobce opakovaně páchal trestnou činnost a pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění, tedy mj. dlouhodobě a systematicky mařil uloženou povinnost vycestovat.

[6] Dle městského soudu nejde v případě žalobce o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a téhož zákona). Bylo totiž třeba vzít v potaz, že žalobcovy děti jsou zletilé a soběstačné a vztahy s nimi nejsou natolik intenzivní, aby bránily vyhoštění. Žalobcova družka může žalobce doprovodit do Vietnamu nebo s ním zůstat v kontaktu na dálku. Nadto se žalobce v ČR dostatečně neintegroval – nerozumí česky, žil zde dlouhodobě bez platného pobytového oprávnění a jelikož nevykonává žádnou legální výdělečnou činnost, finančně jej podporují děti.

[7] Nepřicházela v úvahu ani alternativa ke správnímu vyhoštění v podobě povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž již opakovaně tuto povinnost nesplnil a rozhodnout o ní znovu by nedávalo smysl. Zároveň je délka zákazu vstupu (3 roky) přiměřená: byla zvolena ve středu zákonného rozpětí, reflektovala závažnost a opakovanost porušování předpisů i trestní minulost žalobce. Taktéž lhůta 20 dnů k vycestování odpovídá zákonnému rámci a je dostatečná, žalobci nic nebrání ve vycestování.

[8] Městský soud považoval za nedůvodné i námitky týkající se tvrzených procesních vad (neprovedení výslechů, nezahrnutí dětí jako účastníků řízení, délka lhůty k vycestování). Také povinnost nahradit náklady řízení byla dle městského soudu uložena v souladu se zákonem.

pokračování

[9] Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že věc svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy. Přesah vlastních zájmů shledává stěžovatel zejména v otázce nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění a nesprávného posouzení svého postavení jakožto rodinného příslušníka občana EU. Vyřešení těchto otázek považuje stěžovatel za natolik významné, že dle jeho názoru přesahují jeho vlastní zájmy ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.

[11] Stěžovatel namítá, že městský soud i žalovaná nesprávně vyhodnotily zjištěné okolnosti případu (zejména dobrovolnou spolupráci stěžovatele, neboť se sám dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, a dále délku jeho pobytu v ČR a rodinné a soukromé vazby zde) a zohlednily jen skutečnosti, které jsou v neprospěch stěžovatele. Rozhodnutí o správním vyhoštění je dle stěžovatele nepřiměřené okolnostem případu, a to i z hlediska délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Dané rozhodnutí zejména nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného života. Stěžovatel dále namítl, že byl za trestnou činnost odsouzen a trest již vykonal, a tudíž by mu neměl správní orgán nadále jeho trestnou činnost klást k tíži jako přitěžující okolnost při rozhodování o správním vyhoštění. Také namítá, že závěr žalované, že opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy, nebyl v řízení prokázán, zejména pokud jde o otázku úmyslného zavinění. Stěžovatel má také za to, že je rodinným příslušníkem občanů ČR (svých dětí). Domnívá se, že v jeho věci by s ohledem na okolnosti případu pro ochranu veřejného zájmu postačovalo uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců; to by nebylo v rozporu s veřejným zájmem ani s aplikační praxí správních orgánů.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[13] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[14] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 zakládala zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného

či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz např. usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30).

[15] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v okolnostech obecně vymezených v odst. [10] a dále rozvedených v odst. [11] výše. Této argumentaci však nelze přisvědčit. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny a městský soud tuto judikaturu respektoval. Stěžovatel neoznačuje žádnou právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, kterou soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stěžovatel ani netvrdí, že se městský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatel pouze rozporuje názory městského soudu.

[16] Nad rámec toho Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace uvedená v kasační stížnosti je na samé hranici přípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel totiž v kasační stížnosti do značné míry pouze opakuje žalobní námitky, resp. v ní opakovaně nesouhlasí se závěry žalované, které aproboval městský soud. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, který směřuje k přezkoumání pravomocného rozsudku krajského (městského) soudu, nikoli přezkoumání rozhodnutí žalovaného; tímto směrem je proto třeba vést i kasační námitky.

[17] K jednotlivým otázkám nastoleným v kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud uvádí, že k mezím správního uvážení správního orgánu při ukládání délky správního vyhoštění se vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41. Dle něj je otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, „*plně v diskreční pravomoci správního orgánu*“, a proto soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení. Městský soud postupoval v souladu se závěry této judikatury; zohlednil relevantní skutečnosti spočívající např. v množství a povaze stěžovatelem páchané trestné činnosti, nerespektování dříve vydaných správních rozhodnutí apod. a zohlednil také zákonné rozmezí pro délku správního vyhoštění.

[18] Městský soud nepochybil ani v tom, že v odstavci 28 svého rozsudku vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, ze kterého plyne, že uložení správního vyhoštění není *a priori* vyloučeno ani za neoprávněný pobyt v řádu dní a že tato okolnost nutně nezpůsobuje jeho nepřiměřenost. Nadto, jak plyne z napadeného rozsudku, nelze ve stěžovatelově případě vycházet z toho, že by snad na území ČR neoprávněně pobýval pouze v řádu dnů.

[19] Co se týče přiměřenosti vyhoštění s ohledem na existenci rodinného života v ČR, dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, „*samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby [...] automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak*

pokračování

složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ Závěr napadeného rozsudku, dle něž nelze správní vyhoštění považovat za nepřiměřené, je plně v souladu s touto judikaturou, neboť městský soud vzal v potaz věk dětí, intenzitu vazby mezi nimi a stěžovatelem, vztah (a jeho okolnosti) mezi stěžovatelem a jeho družkou apod. – viz odstavce 38 a 39 napadeného rozsudku.

[20] Stěžovatel velmi obecně namítl, že v jeho věci by s ohledem na okolnosti případu pro ochranu veřejného zájmu postačovalo uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, což by nebylo v rozporu s veřejným zájmem ani s aplikační praxí správních orgánů. Městský soud mu však v odstavci 33 rozsudku vysvětlil, že uložení povinnosti opustit území by nevedlo ke sledovanému účelu (stěžovatel v minulosti taková rozhodnutí nerespektoval) – ukončení pobytu stěžovatele na území ČR; proto podle městského již nadále nejsou dány podmínky pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 Azs 18/2024-26, č. 4582/2024 Sb. NSS, odst. [37]). V tomto smyslu městský soud dodal, že pokud se cizinec ke správnímu orgánu opakovaně dostavuje, aby „vyřešil“ svůj pobyt, aniž by poté vycestoval, nelze v jeho úkonech spatřovat jakoukoliv součinnost, proto nelze v pouhé skutečnosti kontaktnosti cizince shledávat jakoukoliv okolnost ve prospěch cizince. Tyto závěry stěžovatel nijak konkrétně nezpochybňuje, stejně jako názor městského soudu, že v případě stěžovatele jde naopak jde o zásadní přítěžující okolnost, neboť ten dlouhodobě systematicky mařil uloženou povinnost vycestovat.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že kasační argumentace obsahuje též velmi obecnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek. Konkrétní příklad nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel neuvádí, spíše se podobně jako v žalobě vrací k údajné nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). To se týká též námitek proti tomu, jak městský soud vyhodnotil údajné procesní nedostatky v řízení před správními orgány. Stěžovatel také neuvádí žádnou argumentaci ve vztahu k tomu, jak městský soud posoudil žalobu proti rozhodnutí žalované o nákladech řízení.

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v napadeném rozsudku neshledal žádná pochybení, včetně závěru městského soudu, že uložení správního vyhoštění je přiměřené i při zohlednění stěžovatelových rodinných vazeb v České republice, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[23] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl.

[24] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Nad rámec věci Nejvyšší správní soud dodává, že skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval v usnesení ze dne 6. 2. 2025, č. j. 3 Azs 218/2024-32; i v této věci kasační stížnost z podobných důvodů jako nyní odmítl pro nepřijatelnost.

[25] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 278/2016-16).

[26] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. srpna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu